Скульпторові Теодозії Бриж

Сприймати світ всерйоз — твоя тяжка повинність
І лущити зерно з цупких його одеж,
Тож знову руш в заміс, в тягучу погодинність,
У святі самоти за пульсом глини стеж.

Таж з глини — вся земля, таж з глини — вся людина,
Невже її, плитку, перемісити всю?
Хай в корчах корчиться тверда лобата глина
З усіх жарких ярів, з усіх бридких усюд.

Занурюй кулани в її ядучу душу,
Їй поперек ламай, прасуй її хребта,
Хай чує твій екстаз, твою захланність дужу,
Твій моцартівський дим хай смалить самота.

Знай ситу міру зла й добра веселий голод,
Спізнай усе, як є, і хай сопе юрма...
То яс тільки глина є — ще все на світі голо,
То ж тільки глина є — людини ще нема...